

Johan Dalsgaard, komandi stjörna á færeyska tónleikahimnalimum:

Í Kollafirði er ikki so galið

–Eg droymi um at syngja sum Elvis, spæla sum Jerry Lee Louis og skriva sum Monty Python. Eg royni at skriva svartan humor, men tað liggur ein meining fjald í tekstinum. Eg vildi skriva ein bygðasang, men hevði ikki hug at yrkja um fjøll, djúpar dalar og grønar liðir. Bygðasangirnir likjast ov nógv og tí vildi eg gera ein heilt ørvísi, og fólk dáma hann, sigur Johan Dalsgaard

JUSTINUS EIDESGAARD
KALMAR LINDENSKOV

Umm, Johan er mitt navn og eg búgvi í Havn, men har bleiv ov stórt fyri meg, so seldi eg har og keypti her og bla, bla, bla og nú búgvi eg í Kollafirði, í Kollafirði er ikki so galið

Hesir tónarnir runga í dag í útvarpslurtunum og í ljóðanleggnum hjá teimum fáu, sum hava fingið hendur á bandinum hjá Jóhan. Í dag er mikudagur og júst hendan dagin eru fyrstu sendingarnar av fyrsta bandinum hjá Jóhan útkomnar. Bandið verður selt á bensinstøðunum og kemur so spakuliga kring landið. Men sangurin um Kollafirð er longu landskendur og hetta var ein

sangur, sum gekk beint inn hjá føroyingum.

Vit hava vitjað sangskrivaran, lagskrivarar, miksaran og produceran Jóhan. Hann býr Frammi við Garð í Kollafirði. Eitt sindur burtur frá bygdini, omanfyri standa tvey summarhús og hann er næsti granni at nýggja kirkjugarðinum. Umhvøvið er vakurt.

Men Johan er als ikki kollfirðingur, hann er ikki ættbundin í bygdini og hevur bert havt fastan bústað seinastu seks árin. Jóhan alt annað, og fyrst og fremst ein blandingur av argjafressi og havnamanni. Tey fyrstu árinu býði hann beint heimanfyri í Sandá og síðan fluttu foreldrini á Argir. Greina vit enn meira út, so er eitt sindur av skop-ningi í honum, eitt sindur av skálvikingi, eitt sindur av

oyndfirðingi og hann hevur eisini røtur í Suðri.

Men í dag býr hann í Kollafirði og har er ikki so galið.

Jóhan og konan Conny keyptu húsini og trøðna í 1989. Konan er eisini úr Havn. Uttanfyri ganga hønurnar og gæsarnar hoyrast. Húsini eru hugnalig, tey eru ikki heilt liðug og hjúnini hava megna at sett sín heilt persónliga dám á innrættingina. Kókurin vit sita í er eitt hús fyri seg, sum er bygt av nýggjum og bygt saman við gamla húsið Frammi við Garð.

– Vit ætlaðu at gera eina stokkastovu til køkin, men vit meistrauðu ikki rættuliga kynsturin at byggja við stokkum, tí hava vit stoypt, og klætt úttan við stokkum, sigur Johan Dalsgaard

Nógvar fyrmyndir

– Eg eri tveir persónar, annar eri eg og hin er ólukkisáluga kompleksur. Eg droymi um at syngja sum Elvis, spæla sum Jerry Lee Louis og skriva sum Monty Python. Mær dámar svartan humor og Elvis er mín stóra fyrmynd. Eg eigi helstu størstu Elvis plátusamlingina í Føroyum. 117 LP ir, sigur Johan Dalsgaard.

– Ofta ivist eg um tað er ein fyrmunur, men eg eri perfektionist, skilt á tann hátt, at tað sum eg farið undir, tað gangi eg fult inn fyri. Eg luttók einaferð í eini ríðikapping og tapti. Einaferð luttók eg í eini svimjikapping og tapti eisini. Síggji er eitt pappir á gólvinum, so taki eg tað ikki upp, antin verður tað liggandi, ella geri eg rúmi hovuðreint. Einaferð skuldi eg

rudda eitt sindur í køkinum, tað endaði við at eg skrúvaði skápini niður. Tá ein er perfektionist, so verða tað nógv ting, sum ikki verða gjørd. Og hugsani: alt ella einki er rættuliga irreterandi við hvørt. Hetta má eg fara at gera nakað við, sigur Johan Dalsgaard.

Ørvísi bygðasangur

Eg hevði eitt deiligt jobb, men eg motti aldrin upp so bossurin bað meg finna mær eitt nýtt so gjørdi eg tað, men sama dag vann eg eina heila millión, so nú eri eg mest her í Kollafirði, í Kollafirði er ikki so galið

– Eg havi í longri tíð hugsað um at gera ein bygð-

sang. Teir flestu bygðsangirnir likjast hvørjum øðrum, eg haldi mangan keðiligr. Eg hevði ikki hug at yrkja um »fjøll, djúpar dalar og grønar liðir« og eg hugsaði, at sangurin skuldi vera eitt sindur irreterandi, talan skuldi vera um ein ordiligan sang. Eg vildi hava ein so flatan tekst sum møgult, men aftanfyri tekstin skuldi eisini vera ein boðskapur. Á sama hátt sum við klovnum, ið alla tíðina dettur á pallinum, men so knappliga reisir seg, tekur trompetina og blæsir so klökkureint, at bert teir stóru »djassararnir« kunnu gera honum tað eftir.

– Sangurin í Kollafirði er ein sangur um ein persón, sum er fullur av evnum, men ikki rættuliga nýtir tey. Kanska sangurin er um meg sjálvan, sigur Johan.